

„Добрѣ, азъ ще ти дамъ вода, обадилъ се гласъ, но и ти ще ми подаришъ нѣщо. Подарѣка ти ще върна стократно“.

Утихналъ вѣтрѣтъ, прѣстаналъ да замѣглява вихрѣтъ; прѣчистилъ се въздухѣтъ изгубилъ се гласѣтъ. Керимъ видѣлъ до себе си едно изворче, което бликало подъ единъ камѣкъ. Напилъ се Керимъ, отдѣхналъ си и се приготвилъ за пѣтъ. Измѣкналъ той кисията отъ пазвата си, изсипалъ отъ нея всичкото злато до изворчето и казалъ:

„Ето какво ти подарявамъ за твоята бистра и хладна водица. Нищо не жала за тебе—давамъ ти всичко, каквото имамъ“. Това говорѣлъ, а друго си мислѣлъ: „Той ще ми го повърне стократно и тогава ще стана още по-богатъ“. Останалия пѣтъ Керимъ изминалъ безгрижно. Поживѣлъ той доста врѣме по тази страна на пустинята и трѣгналъ къмъ дома си. Пакъ хваналъ сѣщия пѣтъ и пакъ му се привѣршила водата. Почналъ да жадува, отслабналъ, пакъ замолилъ Аллаха си за питье. Никакъвъ отговоръ нѣмало.

„Чакай, рекълъ си Керимъ, недалеко отъ тука е оня изворъ, дѣто се напихъ когато минавахъ прѣзъ тука. Може би, ще намѣря нѣщо“. Достигналъ до това мѣсто, дѣто изворчето бликало подъ камѣка. Гледа — никакво изворче не се виждало: всичко съ злато затрупано. До толкова злато било насипано, че колкото и да рови човѣкъ, нѣмало да намѣри водата. Уплашилъ се Керимъ и почналъ да се моли отново: „Аллахъ, не ми трѣба злато, вземи си го всичкото. Вмѣсто него дай ми поне една капчица вода!“ Никой не му отговорилъ,